

CHƯƠNG V: HƠI BỊ NHỚT

Harry và cụ Dumbledore đứng trước cái cửa sau quen thuộc chất đầy những đôi ủng cao su và những cái vạc rỉ sét của trang trại Hang Sóc, Harry có thể nghe được tiếng cục cục nhỏ nhỏ của những con gà mái ngủ trong chuồng. Cụ Dumbledore gõ 3 lần lên cánh cửa, Harry thấy sự chuyển động bên kia của sổ nhà bếp.

"Ai đó ?" một giọng nói căng thẳng cất lên mà Harry biết ngay là bà Weasley. "Hãy khai báo đi!"

"Là tôi, Dumbledore, cùng với Harry."

Cánh cửa mở ra ngay lập tức, bà Weasley đứng đó, dáng người thấp, tròn trong cái áo chùng cũ kĩ màu xanh lá cây.

"Ôi, Harry cưng! Quý thần ơi cụ Dumbledore, cụ làm tôi giật mình, cụ nói là cụ sẽ không đến trước khi trời sáng."

"Chúng tôi đã may mắn" Cụ vừa nói vừa cùng Harry bước vào trong. "Slughorn đã tỏ ra dễ dàng thuyết phục hơn là tôi tưởng, dĩ nhiên là công của Harry. A, xin chào Numphadora!"

Harry nhìn quanh và phát hiện ra dù đã rất khuya nhưng bà Weasley không chỉ có một mình. Một phù thủy có gương mặt hình trái tim xanh xao với mái tóc nâu rối đang ngồi bên cạnh chiếc bàn và nắm chặt một li nước to dùng.

"Xin chào giáo sư", cô ta nói. "Khỏe không Harry ?"

"Chào cô Tonks"

Harry thấy cô Tonks có vẻ ủ rũ thậm chí hơi bệnh và dường như có cái gì đó miễn cưỡng trong nụ cười của cô. Rõ ràng là sự xuất hiện của cô bị thiếu màu mè một cách khác thường khi không có bộ tóc hồng rực rỡ thường thấy.

"Tôi nghĩ là tôi nên đi" cô Tonks liền nói, đứng dậy và bắt đầu mặc chiếc áo khoác của mình. "Cám ơn về tách trà và sự thông cảm, chị Molly"

"Xin đừng đi vì tôi" cụ Dumbledore nói một cách nhã nhặn. "Tôi sẽ không ở lại, tôi có việc gấp cần bàn với Rufus Scrimgeous."

"Không, không, tôi phải đi có việc" cô Tonks nói, cố không nhìn vào mắt cụ Dumbledore. "Tạm biệt"

"Cung à, sao em không đến vào vào bữa tối cuối tuần này ? Có cả Remus và Mắt Đen nữa đấy."

"Không, chị Molly à, dù sao, em cảm ơn, tạm biệt"

Cô Tonks nhanh chóng đi ngang qua Harry và cụ Dumbledore ra ngoài vườn và còn vài bước nữa để nhen cánh cổng thì có biến mất vào không khí. Trông bà Weasley có vẻ lo lắng.

"Thầy nghĩ là thầy trò mình sẽ gặp lại ở Hogwarts, Harry à" Cụ Dumbledore nói. "Tạm biệt chị nhé chị Molly"

Cụ cúi chào bà Weasley và biến mất y như cô Tonks vậy. Bà Weasley đóng cánh cửa bỏ lại đằng sau là khu vườn trống rỗng rồi dẫn Harry trong nhà bếp ngồi xuống và ngắm nghía Harry một hồi.

"Con thiệt là giống Ron" bà thở dài, nhìn nó từ đầu đến chân. "Nhìn cứ như cả hai đứa bị bỏ bùa KÉO DÀI vậy, bác chắc chắn rằng Ron cao lên ít nhất là 4 inches kể từ lần cuối bác mua áo chùng cho nó. Con có đói không Harry?"

"Dạ, có ạ" Harry nói và bất ngờ nhận ra rằng nó đang rất đói.

"Ngồi xuống đi cưng, để bác hâm nóng cái gì đó lên."

Vừa khi Harry ngồi xuống, một con mèo lông màu hoe với cái mặt bẹt bẹt leo lên lòng Harry và nằm đó, rên gừ gừ.

"Vậy là Hermione ở đây ạ?" nó hỏi một cách vui mừng và bắt đầu gãi gãi cái tai của Crooksanks.

"Ừ đúng rồi, cô bé đến đây vào ngay hôm kia" vừa nói bà Weasley vừa dùng cây đũa phép của mình gõ lên một cái nồi, cái nồi liền lao lên cái lò cái rầm và bắt đầu sôi sùng sục. "Mọi người dĩ nhiên là còn đang ngủ, không ai nghĩ rằng con đến vào lúc này. Đây con ăn đi" Bà Weasley gõ cái nồi một lần nữa và nó bay đến chỗ Harry và bắt đầu đổ ra, bà Weasley lấy một cái bát để đỡ vừa đúng lúc một soup hành được đổ ra.

"Con ăn bánh mì chứ?"

"Vâng cảm ơn bác"

Bà Weasley vung đũa phép một cái, một ổ bánh mì cùng một con dao bay véo một cách duyên dáng và đáp nhẹ lên mặt bàn bắt đầu tự cắt thành từng lát bánh, cái nồi soup cũng trở về bếp, bà Weasley ngồi xuống đối diện với Harry.

"Vậy là con đã thuyết phục Horace Slughorn nhận công việc à?"

Harry gật đầu, mồm nó đầy soup nên nó không thể nói được.

"Ông ấy đã từng dạy bác và bác Arthur. Ông ta dạy ở Hogwarts từ rất lâu rồi, cùng thời với cụ Dumbledore, bác nghĩ vậy, con thích ông ta chứ?"

Harry nhún vai và nghiêng đầu thể hiện một câu trả lời không rõ ràng.

"Bác hiểu ý con" bà Weasley gật đầu tỏ vẻ thông thái. "Rõ ràng là ông ta có thể tỏ ra đáng kính khi ông ta muốn, nhưng mà bác Arthur chưa bao giờ khoái ông ta cả. Có một lố những học trò yêu thích của Horace ở Bộ pháp thuật, ông ta rất giỏi trong việc thu thập đệ tử, tuy nhiên ông ta không dành nhiều thời gian cho bác Arthur lắm. Điều này chứng minh Slughorn cũng có thể phạm sai lầm! Bác không biết là Ron đã kể cho con chuyện này trong bức thư nào chưa vì nó cũng mới đây thôi, bác Arthur đã được thăng chức. Rõ ràng là từ này tới giờ bà Weasley chỉ chờ để nói chuyện này. Harry vội nuốt một miệng đầy soup nóng và thấy rằng cổ nó bỏng rát. "Thật là tuyệt" nó há mồm kinh ngạc. "Ôi con thật là dễ thương" bà Weasley tươi cười rạng rỡ cho là cặp mắt ứa nước (vì soup quá nóng) của nó là phản ứng cho các tin tốt lành này. "Rufus Scrimgeour mới mở thêm một vài bộ mới để đáp ứng với

tình hình bây giờ, bác Arthur là bộ trưởng Bộ Phát Hiện và Tịch Thu Các Câu Thần Chú Bảo Vệ và Vật Phòng Thân Giả Mạo, một công việc rất tốt, bác ấy bây giờ có đến mười phụ tá."

"Vậy cái Bộ ấy là...?"

"À như con biết đấy, khi mà sự sợ hãi bao trùm khắp nơi thì sẽ có những vật kì cục được thu thập lại và đem ra bán, những vật mà người mua cho rằng có thể chống lại bọn Tử Thần Thực Tử hay Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai. Những thứ kiểu như là một lọ độc dược bảo vệ nhưng thực ra chỉ là một hũ nước sền sệt bỏ thêm chút mủ cây hay cách hướng dẫn làm một thần chú chống trả nhưng thật ra lại làm tai mình đứt ra.... Nói chung là những thứ chỉ do những kẻ rối hơi như Mundungus làm ra, cái loại người mà cả đời họ chưa bao giờ có một ngày sống lương thiện và khoái lợi dụng sự sợ hãi lo lắng của người khác để kiếm chác, vậy mà không hôm nay thì ngày mai, lúc nào cũng có chuyện. Con biết không, có một lần bác Arthur nhận được một cái hộp bị ếm mà chắc chắn được gửi từ một tu Tử Thần Thực Tử."

Con thấy đấy, đó là một công việc quan trọng, bác đã nói với bác Arthur là thiết là ngu nếu tiếc nuối cái công việc phải đối phó với mấy cái ổ cắm điện hay những thư đồ Muggle nhằm nhí kiểu như vậy." Bà Weasley kết thúc bài diễn văn của mình bằng một cái nhìn điên tiết cứ như chính Harry vừa mới đề nghị rằng tiếc mấy cái ổ cắm là chuyện bình thường vậy.

"Bác Arthur vẫn còn đang ở sở ạ?" Harry hỏi.

"Ừ, và thiết tình là hơi trễ đó, ông ấy bảo với bác là sẽ có mặt ở nhà vào khoảng nửa đêm mà." Bà Weasley ngoái nhìn cái đồng hồ được đặt một cách cầu thả trên cái chậu đỡ một sắp khăn trải giường ở cuối cái bàn. Harry nhận ra nó ngay, nó có 9 cây kim, mỗi cây khắc tên của một thành viên trong gia đình và thường được treo trên tường phòng khách của nhà Weasley. Mặc dù vậy, cái vị trí hiện tại của chiếc đồng hồ chứng tỏ rằng nó đã bị bà Weasley mang theo bên người suốt cả ngày hôm nay, tất cả 9 cây kim đều chỉ vào ô NGUY HIỂM CHẾT NGƯỜI.

"Nó như vậy cũng được khá lâu rồi..." bà Weasley nói với một cái giọng cố tỏ ra bình thường nhưng không thuyết phục chút nào. "... kể từ khi Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy chính thức trở lại, bác nghĩ là ai cũng đang bị nguy hiểm đến tính mạng chứ không chỉ riêng gì nhà bác. Nhưng bác lại không biết ai có cái đồng hồ giống như vậy, nên bác không thể nào kiểm tra được. Ôi!"

Bà Weasley chỉ về phía cái đồng hồ, cây kim mang tên Ông Arthur đã chỉ vào ô DI CHUYỂN.

"Bác ấy đang về đấy"

Và đúng như vậy, chỉ một lúc sau, có tiếng gõ cửa ngoài cửa sau. Bà Weasley vội đứng dậy và chạy ra phía cửa, một tay cầm nắm đấm cửa, bà ghé sát mặt vào và gọi nhỏ: "Arthur, anh đấy phải không?"

"Phải" ông Weasley trả lời, giọng mệt mỏi "nhưng anh cũng có thể nói rằng anh là một Tử Thần Thực Tử, cưng à. Hỏi câu hỏi đi!"

"Ôi thiết tình là..."

"Molly!"

"Được rồi,được rồi, tham vọng lớn nhất của anh là gì?"

"Tìm hiểu được tại sao máy bay có thể vận hành."

Bà Weasley gật đầu và xoay nắm đấm cửa,nhưng rõ ràng là ông Weasley đang giữ cái nắm đấm bên kia bởi vì cửa vẫn còn bị đóng chặt.

"Molly à,anh phải hỏi em một câu hỏi chứ."

"Ôi,như vậy thật là ngu anh Arthur à."

"Em thường muốn anh gọi em là gì mỗi khi chúng ta có một mình?"

Thậm chí dưới ánh đèn mờ Harry cũng có thể bảo đảm rằng mặt của bà Weasley đang đỏ ửng,bản thân nó cũng thấy tai và cổ mình nóng dần lên.

"Mollywobbles" bà Weasley thì thầm với cánh cửa.

"Chính xác,giờ em có thể mở cửa cho anh!"

Bà Weasley mở cửa,ông Weasley bước vào.Ông Weasley,một phù thủy gầy,cao,hói với một mái tóc đỏ vô cùng Weasley,ông đeo kính gọng sừng và mặc một chiếc áo khoác đầy bụi bặm.

"Em chẳng hiểu sao mình cứ phải qua cái thủ tục đó mỗi khi về nhà anh Arthur à" bà Weasley nói,gương mặt vẫn còn ửng hồng khi giúp ông Weasley cởi cái ách khoác ra."Ý em là bọn Tử Thần Thực Tử cũng có thể ép chúng ta nói ra câu trả lời một cách dễ dàng trước khi chúng giả dạng chúng ta mà."

"Anh biết em à, nhưng đang là thủ tục của Bộ Pháp Thuật và anh thì phải làm gương chứ. Ái chà,cái gì mà thơm thế nhỉ,như là soup hành phải không?"

Ông Weasley tràn đầy hi vọng nhìn về phía cái bàn.

"A,Harry,bác không nghĩ là sẽ được gặp con sớm thế này."

Hai người bắt tay nhau và ông Weasley ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh Harry,bà Weasley cũng vừa đặt một bát soup lên bàn cho ông Weasley.

"Cám ơn Molly.Quả là một buổi tối căng thẳng.Mấy tên ngớ ngẩn nào đó bắt đầy bán những cái MỀ ĐAY BIẾN HÌNH,chỉ cần đeo lên cổ là có thể biến thành bất cứ hình dạng nào nếu muốn,có cả trăm kiểu tùy chọn,tất cả chỉ có mười Galleons."

"Vậy điều gì thật sự xảy ra khi người ta đeo nó vào?"

"Đa số các trường hợp là người ta chuyển sang có một màu cam nhạt kì lạ,tuy nhiên cũng có vài trường hợp bị nổi mụn cóc toàn thân.Bệnh viện Thánh Mungo chưa đủ việc để lo hay sao chứ!"

"Nghe có vẻ như những thứ mà Fre và George sẽ cho là thú vị."Bà Weasley ngần ngại hỏi "Anh có chắc không phải là..."

"Anh chắc chắn,hai đứa nó sẽ không làm những thứ như vậy vào lúc này,lúc mà mọi người đều cần sự bảo vệ."

"Thế sao anh lại về trễ ?Vì mấy cái MỀ ĐAY BIẾN HÌNH à ?"

"Không,bọn anh bị một trận lửa đốt chậm quây ở Elephant and Castle nhưng may mà Đội Thi Hành Luật Pháp Thuật xử lí xong xuôi trước khi bọn anh tới đó."

Harry lúc này đang cố che một cái ngáp to tướng đằng sau bàn tay nó.

"Harry,đi ngủ" vừa hiểu ra nói " Bác đã dọn dẹp phòng của Fred và George cho con, con sẽ được ngủ riêng một mình ở đó."

"Tại sao thế ạ ?Họ đâu rồi ?"

"À,tụi nó đang ở Hẻm Xéo,ngủ trong một căn nhà nhỏ mà tụi nó muốn làm tiệm giởn vì quá bận bịu với công việc." Bà Weasley nói."Lúc đầu bác cũng không đồng ý,nhưng tụi nó cũng có vẻ có tài trong việc kinh doanh,thôi đi đi cưng,rương của con đã được đem lên đó."

"Ngủ ngon bác Weasley" Harry đẩy ghế đứng dậy,Crookshanks nhảy nhẹ khỏi đùi Harry và ỏn ẻn đi ra khỏi căn phòng.

"Ngủ ngon Harry"Ông Weasley nói.

Harry thấy bà Weasley đang liếc cái đồng hồ rong chậu giặt,tất cả các kim đồng hồ đều chỉ vào ô NGUY HIỂM CHẾT NGƯỜI.

Phòng của Fred và George ở lầu hai,bà Weasley gõ cây dũa vào cái đèn chùm trên chiếc bàn cạnh giường,căn phòng liền được chiếu sáng bằng một màu vàng rực rỡ.Mặc dù có một bình hoa đặt trên chiếc tủ đầu giường nhưng mùi tho7m của hoa vẫn không đủ lấn át hết cái mùi của một thứ gì đó còn sót lại mà Harry rất nghi ngờ đó là thuốc súng.Một phần lớn không gian của căn phòng dùng để chứa các thùng các tông được gián kín và ở giữa đồng thùng đó là chiếc rương của Harry.Trông có vẻ như căn phòng đã được dùng làm nha kho tạm thời của gia đình.

Hegwid từ trên nóc út quần áo rúc lên vui sướng khi thấy Harry rời sải cánh bay ra màn đêm,Harry biết là con chim đã chờ để nhìn thấy nó trước khi đi kiếm mồi.

Harry chào tạm biệt bà Weasley,mặc áo ngủ và leo lên giường.Có vật gì cứng cứng trong bao gối của Harry,nó thò tay vào lấy ra một viên keo nhờn nhớt màu tím cam mà nó không lầm thì chính là KẼO ÓI,nó mỉm cười,cuộn tròn người lại và ngủ thiếp đi.

Harry chợt tỉnh dậy vì mộ âm thanh như súng đại bác nổ khi cửa phòng bật mở,tiếng then cửa được mở, tiếng người kéo rèm,ánh sáng rực rỡ tràn vào hai mắt nó,một tai che mắt một tay cố tìm cặp mắt kính.

" Ó uyện ì ậy ?"

"Tụi mình không biết là bồ đã ở đây rồi." một giọng nói to và hào hứng cất lên,đồng thời Harry bị đập lên đầu bởi một cái gối đau điếng.

"Ron à đừng đánh Harry" một giọng nữa vẻ trách mắng.

Harry đã tìm thấy cặp kính của mình và đeo vào mặc dù ánh sáng quá chói làm nó chẳng thấy gì cả. Một cái bóng to đùng lơ lửng trước mặt Harry, vài giây sau nó nhìn thấy rõ đó là Ron Weasley đang cười toe toét với nó.

"Khoẻ chứ?"

"Chưa bao giờ khoẻ hơn" Harry trả lời vừa vuốt cái đầu của mình và dựa vào gối. "Bồ thì sao?"

"Cũng tạm" vừa nói Ron vừa kéo một cái hộp các tông để ngồi. "Bồ đến hồi nào? Mẹ mới chỉ nói với tụi mình."

"Khoảng 1 giờ sáng nay."

"Mấy người Muggle ra sao? Họ đối xử với bồ tốt chứ?"

"Như bình thường" Harry trả lời khi Hermione đang kiểm một chỗ an tọa phía cuối giường. "Họ không nói chuyện nhiều với mình, mình thích như thế hơn. Bồ sao rồi Hermione?"

"Mình tốt thôi." cô nàng trả lời và xem xét kĩ lượng Harry cứ như là nó đang bị bệnh không bằng. Nó hiểu lí do của chuyện này, và nó hoàn toàn không muốn thảo luận về cái chết của chú Sirius hay bất kì vấn đề đau buồn nào, nên nó nói, "Mấy giờ rồi, mình đã bỏ lỡ bữa sáng à?"

Đừng lo, mẹ sẽ mang bữa sáng lên cho bồ ngay, mẹ nghĩ là bồ hơi bị thiếu ăn một chút." Mất Ron quan sát Harry, "Vậy chuyện gì đã xảy ra?"

"Có gì đâu, mình bị kẹt với di dượng của mình mà."

"Thôi đi" Ron nói, "Bồ đã đi đâu đi lo với cụ Dumbledore mà."

"Chả có gì thú vị cả, thầy chỉ muốn mình cùng thầy đi thuyết phục một giáo viên quay trở lại giảng dạy, tên thầy ấy là Horace Slughorn."

"Ồ thế à." Ron tỏ vẻ thất vọng. "Vậy mà tụi mình nghĩ..."

Hermione ném cho Ron một lời cảnh báo và nó thay đổi giọng điệu với một tốc độ khó tin. "...nghĩ là một việc đại loại giống vậy."

"Thiệt hả?" Harry ngạc nhiên.

"Ừ...ừ...giờ thì mẹ Umbridge đã đi rồi, rõ ràng là chúng ta cần một giáo viên môn Phòng chống nghệ thuật hắc ám đúng không. Mà thầy ấy như thế nào?"

"Thầy ấy nhìn giống một con hải mã ý, thầy đã từng làm chủ nhiệm nhà Slytherin." Harry nói. "Có chuyện gì vậy Hermione?"

Cô nàng nhìn Harry cứ như đang chờ một triệu chứng lạ nào đó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào vậy, nghe Harry hỏi, Hermione thay đổi nét mặt của mình với một nụ cười không thuyết phục chút nào.

"Ồ, không có gì, ờ...vậy thầy Slughorn có tỏ vẻ là một thầy giáo tốt không?"

"Không biết nữa,dù sao hì thầy ấy cũng không thể tệ hơn Umbridge được đúng không ?"

"Em biết người còn tệ hơn mụ Umbridge nữa." Một giọng nói cất lên từ phía cửa phòng,Ginny em gái của Ron đang bước vào phòng với vẻ cau kỉnh."Chào anh Harry!"

"Em bị làm sao vậy ?" Ron hỏi.

"Là người phụ nữ đó." Ginny nói,quăng mình ngồi bên giường Harry."Ả làm em phát điên lên."

"Ả đã làm gì ?"Hermione hỏi với giọng thông cảm.

"Cái cách mà ả nói chuyện với em...tôi nghĩ là tôi khoảng cỡ thứ 3."

"Chị hiểu" Hermione hạ giọng "Cô ta lúc nào cũng quá tự cao tự đại."

Harry quá bất ngờ khi nghe Hermione nói như vậy về bà Weasley và không hề trách Ron khi Ron quát, "Hai người không thể tha cho cô ta một chút sao ?"

"Ừ đúng rồi,bảo vệ cô ta đi." Ginny đáp trả,"Chúng em biết anh lúc nào cũng mê cô ả."

Cảm thấy những lời này thiệt là kì cục khi nói về bà Weasley,biết rằng mình đang không thiếu hụt thông tin gì đó, Harry liền hỏi," Ai là người mà..."

Câu trả lời có ngay trước khi Harry kịp kết thúc câu hỏi,cánh cửa phòng lại bật mở một lần nữa,nhanh đến độ Harry bất giác giật mạnh tấm chăn lên đến tận cằm làm Ginny và Hermione ngã xuống đất.

Một cô gái trẻ đang đứng ở lối vào của căn phòng, một cô gái trẻ với vẻ đẹp mê hồn làm cho căn phòng hầu như không có tí không khí nào cả. Cô ấy cao,yểu điệu với mái tóc bạch kim óng dài, xuất hiện như một vầng hào quang chói ngợp, để cho trọn vẹn hình ảnh hoàn hảo nào,trên tay cô ấy là một khay thức ăn nặng trĩu.

"Arry!" cô ấy nói với giọng mũi " Tâu quá rồi mồi gặp ậu!"

Khi cô gái chạy đến chỗ Harry, bà Weasley xuất hiện đứng đỉnh ở đằng sau,trông có vẻ cau kỉnh.

"Đâu có cần phải mang cái khay lên,tôi tự làm được mà."

"Hôn có sao tâu" Fleur Dalacour nói, đặt cái khay lên lòng Harry và cúi xuống hôn lên mỗi má của nó.Harry cảm thấy nơi vị trí mà môi của Fleur vừa chạm lên đang cháy bùng bùng."Chị tang rút mong tước gặp ậu,ậu còn nhớ êm gái ủa chị,Gabrielle chứ ? Nó không ngừng nói về Arry Potter trong suốt mùa hè,nó sẽ rút vui nếu được gặp lại ậu."

"Ồ... cô ấy cũng ở đây chứ ?" Harry thốt lên.

"Không không,cậu bé ngốc nghếch."Fleur cười khanh khách"Ý chị nói là hè năm sau, khi mà tụi chị... à ậu không biết à ?"

Cặp mắt xanh biếc của Fleur mở to và nhìn bà Weasley một cách trách mắng, bà nói "À,chúng tôi chưa có thời gian nói với nó."

Fleur quay ngóat về phái Harry,tung máy tóc bạch kim của mình làm nó quất vào mặt bà Weasley." Bill và chị sắp làm đám cưới."

"Ồ" Harry nói và ngây ra,nó không thể nào không chú ý rằng bà Weasley,Hermione và Ginny đang cố gắng nhất định tránh cái lườm của nhau." Wow, ờ, chúng mừng chị."

Fleur lại cúi xuống và hôn Harry một lần nữa.

"Anh Bill đang rất bận,anh ấy làm việc rất vất vả,còn chị đang làm bán giờ ở ngân hàng Gringotts và hột thim tiến Anh.Anh ý đư chị về đây vài ngày để hiểu rõ về gia đình và chị rút vui mừng khi biết rằng em sẽ đến đây ở.Ở đây rút bận bụi trừ khi là em khoái nấu ăn và mấy con gà, thôi chúc ngon miệng,Arry."

Với những câu nói như thế,cô ấy quay đi một cách duyên dáng như là lướt ra khỏi phòng,đóng cánh cửa nhẹ nhàng đằng sau.

Bà Weasley làm một âm thanh nghe như "Xí !"

"Mẹ ghét cô ta" Ginny nói nhỏ.Bà Weasley đáp lại với giọng thì thầm khó chịu "Mẹ không ghét cô ta,mẹ chỉ nghĩ rằng chúng nó đã quá vội vàng trong việc đính hôn,thế thôi!"

"Họ quen nhau cả năm trời rồi !" Ron trả lời,trông có vẻ lão đảo mớ mangan một cách kì lạ và đang chăm chú nhìn vào cách cửa đóng.

"Đó không phải là một thời gian dài,tất nhiên là mẹ hiểu tại sao,tất cả đều do sự không chắc chắn về việc trở lại của Ai-cũng-biết-là-ai-đấy,mọi người đều vội vã quyết định những chuyện mà trước kia họ vẫn thường suy nghĩ kĩ vì họ nghĩ rằng ngày mai mình sẽ chết.Cũng giống như lần trước khi hấn đang mạnh mẽ, bọn trẻ từ đông tây nam bắc đều bỏ nhà trốn đi với nhau.

"Kể cả mẹ và bố à ?" Ginny hỏi một cách tinh quái.

"Đúng,mẹ và bố đều sinh cho nhau,chẳng có lí do gì để phải chờ đợi cả." Bà Weasley nói." Trong khi Fleur và Bill, tụi nó có bao nhiêu điểm chung chứ ? Bill thì siêng năng,thực tế,trong khi Fleur thì..."

"Một con bò" Ginny nói, gật đầu cái rụp."Nhưng mà anh Bill cũng đâu thực tế lắm đâu,anh ấy là Chuyện Viên Phá Lòi Nguyễn phải không nào,anh ấy khoái phiêu lưu mạo hiểm,và một chút hào nhoáng quyến rũ...con nghĩ đó là lí do tại sao anh ấy thích Phlegm"

"Đừng có gọi chị ấy như vậy Ginny" Bà Weasley mắng trong khi Harry và Hermione đang cười ngặt nghẽo."Thôi mae phải tiếp tục công việc của mình đây....Harry,ăn miếng trứng khi nó còn nóng đi."

Có vẻ lo lắng,bà Weasley đi xuống dưới nhà, trong khi Ron trông vẫn còn loạng choạng,nó lắc cái đầu của mình giống như một con chó đang vẩy nước khỏi tai của mình vậy.

"Bồ còn chưa quen với sự hiện diện của cô ấy khi ở chung một nhà sao ?" Harry hỏi.

"Bồ thì có chắc." Ron nói "cô ta cứ xuất hiện bất thành hình kiểu như vậy."

"Úi chà,cảm động dữ hén" Hermione nói một cách cẩu kính và đi cách càng xa Ron càng tốt, cô nàng khoanh tay mình lại ngay khi đến bên bức tường.